

ת"פ (חיפה) 47319-06-24 - מדינת ישראל נ' מאור פרץ

ת"פ (חיפה) 47319-06-24 - מדינת ישראל נ' מאור פרץ ואח'מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 47319-06-24

מדינת ישראל

נגד

1. מאור פרץ

2. תאופיק חטיב (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[23.12.2024]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

שני הנאשמים שלפניי, מאור פרץ (להלן: "הנאשם 1") ותאופיק חטיב (להלן: "הנאשם 2") הורשעו ביום 11.11.24, על סמך הודאתם, במסגרת הסדר טיעון בביצועה של עבירה שנכללה בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדם. הנאשם 1 הורשע בעבירה שעניינה שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); הנאשם 2 הורשע בעבירה שעניינה סיוע לשוד לפי סעיף 402(א) לחוק בצירוף סעיף 31 לחוק. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשמים.

עובדות ההרשעה:

בתאריך 6.6.24 בשעה 01:56 או בסמוך לכך, עמד א' יליד 1958 (להלן: "המתלונן"), בסמוך לתחנת אוטובוס (להלן: "התחנה") ברחוב הרצל 57 בעכו, כשהוא נושא על גופו מכשיר פלאפון מסוג סמסונג עם נרתיק המכיל 260 ₪ לערך (להלן: "הפלאפון").

בשעה 02:10 ניגשה א.א וביקשה מהמתלונן כסף, המתלונן העביר לה שטר של 20 ₪ ונותרו ברשותו כ-240 ₪ (להלן: "הכסף").

בשעה 02:15, התקרב הנאשם 1 למתלונן ביחד עם נאשם 2 ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה. נאשם 1 אמר למתלונן "מה אתה אומר שאין לך כסף", חטף את הפלאפון מידו של המתלונן, תוך שנאשם 1 דוחף ומכה את המתלונן בפניו ומפילו על הקרקע. כל אותה עת, הנאשם 2 והאדם הנוסף מלווים את הנאשם 1 ומסייעים לו במעשיו בנוכחותם ובביצוע פעולות, המונעות מהמתלונן לקום מהקרקע. כל זאת, על מנת למנוע מהמתלונן להתנגד לגניבת הפלאפון. בשלב זה, הנאשמים עזבו את המקום תוך שהם נושאים עימם את הפלאפון והכסף במטרה לשלול אותם שלילת קבע. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלונן שפשוים שטחיים בגפיים העליונות.

ראיות לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה, עו"ד אמיר אליאל, הגיש בעניינו של נאשם 1 מספר מסמכים:

פלט מאסרים, ממנו נלמד כי הנאשם שוחרר ממאסרו האחרון ביום 5.2.24 (טעת/1);

רישום פלילי המלמד כי לחובת הנאשם 13 הרשעות קודמות בין השנים 2014-2023 בעבירות שעניינן, בין היתר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, תקיפה סתם, גניבה, איומים ועבירות סמים, בגין ביצע מאסרים ממושכים (טעת/2);

רישום פלילי תעבורתי ותדפיס מידע פלילי בזיקה למרשם תעבורתי (טעת/3, טעת/4);

עוד הגיש הפרקליט גזר דין בתיק ת"פ 47206-01-23 הנדון בבית-משפט השלום בקריות וכן את הכרעת הדין בתיק זה, המלמדים כי לחובת הנאשם 1 עונש מאסר על תנאי בר הפעלה בן 7 חודשים למשך שלוש שנים לבל יבצע עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בה (גזר-הדין, כתב-האישום המתוקן והכרעת-הדין טעת/5).

בעניינו של הנאשם 2 הגישה המאשימה רישום פלילי תעבורתי המלמד כי לחובת נאשם זה 44 הרשעות קודמות, בין השנים 2012-2022, בעבירות שעניינן, בין היתר, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, התנהגות הגורמת נזק, נהיגה כשברמזור אור אדום, אי-ציות לתמרור ועבירות מהירות (טעת/6).

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

הפרקליט המלומד עמד על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה של עבירת השוד - שמירה על שלמות גופו ובריאותו של כל אדם באשר הוא אדם, זכותו לקניין ושהייה במרחב הציבורי ללא חשש ובביטחון מלא.

במסגרת עתירתה לשרטוט מתחם עונש הולם בתיק זה, פירטה המאשימה את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כגון חלקם היחסי של הנאשמים באירועים. בהקשר זה צוין כי הנאשם 1 הינו הגורם הדומיננטי, ובעניינו של הנאשם 2 צוין שחלקו בביצוע העבירות זוט יותר ולפיכך, הורשע כמסייע לאותה עבירה.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת ורף הענישה הצביעה המאשימה על פסיקה רחבה. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה צוין הפרקליט המלומד כי מדובר באירוע חמור שבמסגרתו אדם מבוגר, העולה לכדי הגדרת "זקן" לפי חוק העונשין, נוכח היותו בן 66, הלך לתומו ברחוב ולאחר חילופי דברים הותקף על-ידי הנאשם 1 בסיוע הנאשם 2.

עוד צוין הנזק שעשוי היה להיגרם כתוצאה מהמעשים, בהתחשב, בין היתר, בגיל המתלונן; צוין כי במניין הרשעותיו של נאשם 1 ניתן למנות 14 הרשעות ו-19 תיקי חקירה שונים בין השנים 2010 עד 2023, בין היתר בגין עבירות התפרצות, סמים, אלימות, איומים ורכוש; כך שהלכה למעשה משנת 2014 ריצה הנאשם חלק ניכר מחייו מאחורי סורג ובריא, וכי עונש מאסר על תנאי לא הרתיעו מלבצע את העבירה דכאן. בעניינו של הנאשם 2 צוין הפרקליט המלומד כי אמנם אין לחובתו עבר פלילי אך לחובתו 44 עבירות תעבורה.

הוער בנוסף כי לא נתבקשו הכנות תסקירים בעניינם של שני הנאשמים, ברי כי במצב דברים זה סוגיית השיקום אינה עומדת על הפרק.

לאור המקובץ, עתרה המאשימה בעניינו של הנאשם 1 לשרטוט מתחם העונש ההולם כנע בין 3 ל - 5 שנות מאסר לצד עונשים נלווים. הוסף כי לחומרת מעשיו נלווים עברו הפלילי המכביד ביותר, הכולל עונש מאסר על תנאי בר הפעלה, וכן העובדה ששוחרר ממאסר רק ארבעה חודשים לפני המעשים דכאן. משאלה פני הדברים, עתרה המאשימה להטלת ענישה ברף הבינוני-גבוה של המתחם בנוסף להפעלה במצטבר של עונש המאסר על תנאי, בצירוף עונשי מאסר על תנאי ופיצוי לפגיעה העבירה.

בכל הנוגע לעניינו של הנאשם 2 עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם כנע בין 1.5 ל-2.5 שנות מאסר, כאשר במכלול השיקולים נלקח בחשבון היעדר עבר פלילי, למעט זה התעבורתי. לפיכך, היא עותרת להטלת ענישה ברף התחתון של המתחם.

ההגנה

נאשם 1

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד פארס בריק, הגיש לעיוני טיעונים לעונש בכתב וכן הוסיף על אלה בעל-פה (טעה/1). הודגש כי מנעד הענישה בעבירת שוד הוא רחב, בשל הבדלי נסיבות בין כל אירוע לאירוע. לדידו, המקרה דכאן אינו שוד "קלאסי" אלא אירוע הגובל בעבירת תקיפה לשם גניבה. לשיטתו, המתחם שהוצע על-ידי המאשימה מחמיר ואינו הולם נוכח נסיבות העבירה, שהן נסיבות גבוליות מאוד של עבירת שוד. הוער, כי שני הנאשמים שהו יחד עם א.א. בשעת לילה מאוחרת, פגשו באקראי במתלון אשר נכח במקום, ומסיבה שלא התבררה עד תום, נוצר ויכוח בין המתלון לבין הבחורה, אשר הניע את הנאשמים לבצע מעשיהם.

לדידו, בקביעת המתחם, יש להתחשב בעובדה שעסקינן באירוע שהתרחש באופן מקרי, ללא תכנון מוקדם, וכי ניתן להגדירו כמשלב בין זנות לסמים. עוד צוין כי האלימות בגדרו של האירוע אינה חמורה ובפועל המתלון לא נחבל ממש, ואין מחלוקת על כך שמכשיר הנייד שנלקח מהמתלון הוחזר לו בסמוך לאירוע.

ב"כ הנאשם עמד על מדיניות הענישה המתאימה לשיטתו למקרה דכאן. לדידו, מתחם הענישה ההולם צריך שינוע בין 9 ל - 18 חודשי מאסר.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין הסנגור כי יש להתחשב בהודאתו של הנאשם ובחיסכון בזמן שיפוטי יקר הנגזר מכך, בפגיעת העונש בו ובבני משפחתו, כגרוש ואב לשישה ילדים, וכן בנסיבות חייו הקשות ובעובדה כי הוא מעוניין לעבור הליך טיפולי ושיקומי ולדאוג לרווחת נשיו וילדיו. הסנגור הוסיף כי הנאשם סובל מסכיזופרניה, שזכתה נמצאת בהפוגה, והפנה לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו במסגרת הליך זה, עובר להכרעת הדין בעניינו. עוד הוער כי כתוצאה ממחלתו החל להשתמש בסמים. צוין בהקשר זה כי יש למצוא קשר בין עברו הפלילי הנרחב של הנאשם, לבין התמכרותו לסמים.

נוכח מצבו הרפואי-נפשי ונסיבות חייו הקשות של הנאשם, טען הסנגור כי אין להפעיל את המבחן התכליתי (עבירת רכוש) בכדי להפעיל את המאסר המותנה. צוין כי במצב דברים זה על בית-המשפט להורות על חפיפה מסוימת בעונשי המאסר המותנה לבין העונש שיוטל כאן.

לאור המקובץ, עתר הסנגור להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, ולגזור עליו עונש מאסר שאינו עולה על 9 חודשים בצד מאסר על תנאי. כן ציין באשר להפעלת המאסר המותנה כי יש להפעיל לכל הפחות מחציתו באופן חופף. עוד התבקש, כי בשים לב למצבו של הנאשם, להימנע מכל עונש כספי ממש ובפרט פסיקת פיצויים, ולהסתפק בהתחייבות כספית.

נאשם 2

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד רונן אביב, הגיש לעיוני טיעונים לעונש בכתב וכן הוסיף על אלה בעל-פה (טעה/2). נטען כי חלקו של הנאשם באירוע היה פסיבי לחלוטין; אין מיוחסת לו שום פעולה אקטיבית, מלבד נוכחותו במקום; מדובר באירוע ספונטני, שלא קדם לו תכנון מוקדם או הסכמה בין הנאשמים. צוין כי מכשיר הטלפון הוחזר למתלונן ביוזמת נאשם זה, כאשר לא נעשה בו שימוש והוא לא ניזוק. הסנגור טען, כי האירוע נמשך זמן קצר, האלימות שהופעלה נמצאת במדרג הנמוך ונגרמו למתלונן אך נזקים קלים בדמות שפשוטים שטחיים בגפיים העליונות. הוסף, כי המתלונן שוחרר לאחר בדיקה קצרה עם המלצה למנוחה וללא צורך בהמשך בירור. ב"כ הנאשם עמד על מדיניות הענישה הנהוגה ועתר לכך שמתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם זה צריך שינוע בין מספר קצר של חודשי מאסר שניתן לבצע בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל בצירוף מאסר על תנאי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי יש להתחשב בכך שהנאשם לקח אחריות והודה בכתב האישום, מה שמלמד על הבעת צער וחרטה וגילוי אמפתיה למתלונן ובכך גם חסך בזמן שיפוטי יקר; הנאשם נעדר עבר פלילי ועברו התעבורתי אינו רלוונטי למקרה הנ"ל; בנסיבותיו האישיות של הנאשם, וכן בשיקול שיקום הנאשם. לאור כל האמור, לדידו של הסנגור, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של המתחם שהציע לעיל. בהתחשב בנסיבות אלו ובהתחשב בשיקול שיקום הנאשם, לטעמו יש להסתפק בתקופת מעצרו החל מחודש יוני ועד היום.

משאלה פני הדברים, ובכל הנוגע להשתתף מאסר מותנה, נטען על-ידי הסנגור כי ראוי שמאסר זה יהיה מדוד ומתון לאור האשמה הפחותה הניבטת מן העבירות.

עוד נתבקשתי להימנע מהטלת פיצוי, לאור מצבו הכלכלי של הנאשם והנזק הקל שנגרם בפועל, וכן כי המאסר המותנה יהיה מתון ומדוד בגין העבירות בהן הורשע הנאשם. דבריהם של הנאשמים

הנאשם 1 הביע צער וחרטה וציין כי אכן המעשה שעשה חמור מאוד, אך ביקש להתחשב במצבו וכן לסייע לו להיגמל משימושו בסמים מסוכנים.

הנאשם 2 הביע צער על אודות מעשיו וביקש להתחשב במצבו. דיון והכרעה

כפי שפורט בכתב האישום המתוקן, נאשם 1 גנב תוך שימוש באלימות מהמתלונן את הפלאפון והכסף, בסיועו של נאשם 2, אשר עשה מעשים כדי לאפשר את הביצוע ולהקל עליו, בכוונה לשלול אותו שלילת קבע. בשעת המעשה, ביצעו במתלונן מעשי אלימות וגרמו לו לחבלות בכדי להשיג את הדבר הנגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליו.

התנהגותם העבריינית של הנאשמים דכאן חמורה וראוי כי מעשים מסוג זה ייענו בתגובה עונשית הולמת, כנגזרת בין היתר מהאינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות להפחית ככל הניתן, את תופעת עבירות האלימות והרכוש. מתאימים לעניינינו הדברים שכתב כב' השופט י' אלרון במסגרתו של ע"פ 7519/18 אבו סנינה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.2.19:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה שבעבירת השוד, וזאת בפרט כאשר היא מתבצעת במרחב הציבורי, דבר אשר פוגע הן בתחושת הביטחון של הקרבן, והן בתחושת הביטחון הכללית של הציבור - אשר ציפיותו הבסיסית היא כי יוכל להתנהל בביטחון וללא אימה ברחובה של עיר..."

בשל החומרה האמורה, מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות אלה כוללת עונשי מאסר בפועל משמעותיים. זאת, גם במקרים שבהם העבירות מבוצעות באופן חד-פעמי וספונטאני ללא אלימות חמורה, ואף כאשר שירות המבחן ממליץ להימנע מעונש מאסר בפועל משיקולי שיקום" (ההדגשה אינה במקור).

כידוע, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. משמע, עובר לקביעת העונש, עלינו לקבוע מתחם עונש ההולם את מעשי הנאשמים, זאת בהתחשב בערכים החברתיים בהם פגע המעשה, במידת הפגיעה, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק). לאחר קביעת המתחם וככל שבית-המשפט לא מצא הצדקה לסטות ממנו מטעמי שיקום או הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשמים בשים לב לנסיבותיהם האישיות, הללו שאין קשורות בביצוע העבירות.

בשלב זה אפריד את הדיון בין הנאשמים.

ראשית, אפנה לדון בעניינו של הנאשם 1.

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם זה, הרי שהדברים מובנים מאליהם: הוא פגע בזכות לשלמות הגוף ולבריאות טובה של המתלונן; בזכותו של המתלונן לחיות חיים שלווים ובלתי-מופרעים; ברכוש המתלונן; מדובר בפגיעה ממשית בהתחשב באופי התקיפה, בביצועה כלפי אדם מבוגר ובהתחשב בכך שנגרמו חבלות למתלונן כתוצאה מהמעשים כמפורט לעיל.

על מנת לשרטט את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירה שעניינה שוד. אציין כי מדיניות הענישה הנהוגה הינה מגוונת ותלויה בנסיבותיו של כל מקרה.

יפים לעניינינו הדברים שכתבה כב' השופטת ד' ברק-ארז במסגרתו של ע"פ 6862/13 חג'אזי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 7.7.14:

"עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת. על כן, אין מקום לראות את העבירה שבה נכשל המערער כעבירה קלה, גם אם קיימים מעשי שוד הנעברים בנסיבות מחמירות יותר" (ההדגשה אינה במקור).

כך למשל בפרשה שנדונה במסגרתו של ע"פ 2832/17 מחמוד עבד אל כרים נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2.1.18), דחה בית-המשפט העליון את ערעורם של הנאשמים, שהורשעו בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק. עובדות כתב-האישום מלמדות כי המערערים ישבו בתחנת אוטובוס וחיכו לקורבן מזדמן; נפגעת העבירה, בת כשבעים שנים, הלכה בסמוך אליהם כאשר אוזחת בתיקה; המערערים החלו לעקוב אחריה, עד שאחד תפס את תיקה ומשך אותו. השניים נמלטו מהמקום בריצה, כאשר אחד לקח מהתיק 50 ₪ וטלפון סלולארי והאחרים נטלו כרטיס אשראי ו-50 ₪. על המערער 1 הוטל עונש מאסר של 36 חודשים והופעלו מאסרים על תנאי; בסך-הכל הוטל עונש מאסר של כ-46 חודשים. על המערער 2 הוטל עונש מאסר של כ-30 חודשים. זאת לצד פיצויים בגובה 2,000 ₪ כל אחד ומאסר מותנה.

במסגרת ת"פ (מחוזי חי') 18793-11-23 מדינת ישראל נ' נמארנה, ניתן ביום 10.9.24 - הורשע הנאשם בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק; עובדות מקרה זה לימדו כי הנאשם שדד טלפון מקטינה. על הנאשם הושתו 16 חודשי מאסר בפועל ופיצויים על-סך 3,500 ₪, בין היתר. סך עונשו של הנאשם עמד על 22 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ראו בנוסף: ע"פ 7238/22 עמאש נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.12.22 - במסגרתו דחה בית-המשפט העליון ערעור על גזר-דינו של בית-המשפט המחוזי בחיפה, שהשית על הנאשם עונש מאסר בן 18 חודשים בגין הרשעתו בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק; ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.4.13 - במסגרתו הקל בית-המשפט העליון בעונשו של הנאשם והעמידו על 20 חודשי מאסר בפועל וזאת בעקבות הרשעתו בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) לחוק, ובהתחשב בנסיבות אישיות של הנאשם; ע"פ 261/20 שמאילוב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 12.7.20 - במסגרתו בית-המשפט העליון קיבל בחלקו ערעור על גזר-דינו של נאשם, שהורשע בעבירת שוד לפי סעיף 402(א), והעמידו על 34 וחצי חודשי מאסר.

ראוי, בשלב זה, לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40 לחוק). עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי הנאשם 1 הוא העבריין העיקרי בפרשה זו - הוא זה שפנה אל המתלונן, הוא היה זה שחטף ממנו את הכסף והפלאפון, ומי שהפילו לקרקע. המעשה נעשה בסיועו של הנאשם 2; בשעת המעשה, ביצעו במתלונן מעשי אלימות וגרמו לו חבלות. בפועל, ולמרבה המזל, נגרמו למתלונן אך שפשופים שטחיים בגפיים העליונות; הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם עלול היה להיות חמור יותר בהתחשב באופי המעשים ובמאפייני המתלונן. לצד זאת, מובן כי בעבירות מסוג זה, נפגעת גם תחושת האוטונומיה והביטחון האישי של המתלונן, בוודאי כך לאור העובדה שמעשה השוד בוצע במרחב הציבורי ועל אחת כמה וכמה לאור גילו של המתלונן, כמפורט לעיל. הנאשם הבין את מעשיו והיה צריך להימנע מעשייתם.

לאור המקובץ, ולאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם ואת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם למעשים בהם הורשע הנאשם ככזה הנע בין 24 לבין 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק):

בכל הנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם, יש לזקוף לזכותו את נטילת האחריות על מעשיו והחיסכון בזמן שיפוטי יקר הנגזר מהודאתו וההגעה להסדר הטיעון. עוד יש להתחשב בפגיעה במשפחתו בהתחשב בעובדה שהוא אב לשישה ילדים, לרבות הנזקים העשויים להיגרם לנאשם במידה ויוטל עליו עונש מאסר ממושך. כמו כן, לא נעלמו מעיני נסיבות חייו של הנאשם ומצבו הרפואי כפי שזה תואר על-ידי הסנגור המלומד. לחובתו של הנאשם זקוף עבר פלילי מכביד; הנאשם ריצה מאסרים ממושכים שלא הרתיעו אותו כלל ועיקר מלבצע את העבירות נשוא תיק זה. לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם 1 עונשים כדלקמן:

- א. 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו - 6.6.24.
- ב. עונש המאסר המותנה בן 7 חודשים התלוי ועומד נגדו מכוח ת"פ 47206-01-23 מופעל בזאת. 4 חודשים מתוכו ירוצו במצטבר לעונש המוטל כאן, ואילו 3 חודשים ירוצו בחופף לו. הטעם לחפיפה נעוץ במצבו הרפואי ובנסיבות חייו הקשות של הנאשם.
- יצא אפוא כי על הנאשם לרצות 30 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
- ד. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירת רכוש.
- ה. ₪ 2,500 לפיצויים לטובת המתלונן (פרטיו יימסרו לביהמ"ש על ידי התביעה). סכום זה ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל ביום 1.2.25.

אפנה כעת לדון בעניינו של הנאשם 2.

אזכיר, כי נאשם זה (בניגוד לנאשם 1) הורשע בעבירה שעניינה סיוע לשוד לפי סעיף 402(א) לחוק בצירוף סעיף 31 לחוק. בהתאם לחוק העונשין העונש המירבי הקבוע לצד עבירה של סיוע לביצוע עבירה עומד על מחצית הענישה הקבועה לצד העבירה העיקרית.

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם 2, הרי שגם בעניינו הדברים מובנים מאליהם: הוא פגע בזכות לשלמות הגוף ולבריאות טובה של המתלונן; בזכותו של המתלונן לחיות חיים שלווים ובלתי-מופרעים; ברכוש המתלונן. הפגיעה בערכים אלו במקרה זה היא ממשית, בהתחשב באופי התקיפה, בתוצאותיה ובביצוע כלפי אדם מבוגר, אף כי פחותה מזו המיוחסת למעשיו של הנאשם 1 - מבצעה העיקרי.

את מדיניות הענישה הנוגעת לביצועה של העבירה העיקרית סקרתי בעניינו של הנאשם 1, ולא מצאתי כי קיים צורך לסוקרה פעם נוספת כאן. ככלל, ממדיניות הענישה המפורטת מעלה ניתן לגזור מהו העונש הנוהג גם בעניינו של מי שמסייע למבצע העיקרי. יש לעשות כן גם מתוך התחשבות בעקרון "אחידות הענישה", אך תוך עשיית ההבחנות הנדרשות הנוגעות לנסיבות ביצוע העבירה.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק):

עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי חלקו של הנאשם 2 פחות מזה של הנאשם 1, שכן הנאשם 2 הורשע בסיוע לעבירה. הנאשם סייע לנאשם 1 לבצע את המעשה. הנאשם הבין את מעשיו והיה צריך להימנע מעשייתם.

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע הנאשם נע בין 12 לבין 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק):

ראשית, יש לזכור כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו ויש לזקוף לזכותו את החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו וההגעה להסדר הטיעון. כן שקלתי את נסיבותיו האישיות ואת הנזקים העשויים להיגרם לנאשם במידה ויוטל עליו עונש מאסר ממושך. הנאשם נעדר עבר פלילי וברור כי עונש מאסר ממושך יפגע בו ובמשפחתו.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם 2 עונשים כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו החל ביום 6.6.24.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע והנגזרות שלה.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירת רכוש.

ד. 1,200 ₪ פיצויים לטובת המתלונן (פרטיו יימסרו לביהמ"ש על ידי התביעה). סכום זה ישולם ב - 4 תשלומים

חודשיים רצופים ושווים החל ביום 1.2.25.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, כ"ב כסלו תשפ"ה, 23 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.